

og alvorlig Overveelse, førend den bringes til Udførelse, og der kan jo i det Hele taget om Indkomstskatter siges Meget baade for og imod, som først burde høres, hvortil kommer, at det vistnok vil være nødvendigt at træffe Bestemmelser, som kunne forebygge, at Indkomstskatten, trods Retfærdigheden i Principet, ikke bliver uretfærdig — der er i den Anledning af ærede Talere blevet henpeget paa Uretfærdigheder, som kunne finde Sted —, og der maa ogsaa træffes Bestemmelser, som kunne forebygge, at den ikke skal have altfor demoraliserende Virkninger. Jeg skal ikke nærmere gaae ind herpaa; formeentlig vil det vise sig ved den forestaaende Behandling af det os forelagte Udkast til Lov om en Forandring i Loven af 19. Febr. 1861 angaaende Omordning af de communale Skatter i Kjøbenhavn, at der vil kunne fremføres særdeles vægtige Bemærkninger i den Henseende. Men der er andre Grunde, som gjøre, at jeg hører til dem, der kunde ønske den foreliggende Lov udsat. Enten vil Udsættelsen af Loven blive saa kort, at den ikke kan komme frem i rette Tid og gjøre sin Nytte, eller Udsættelsen vil blive saa lang, at Nødvendigheden af Udsættelsen vil blive saa meget mere indlysende. Det er imidlertid langtfra af Hensyn til § 23, at jeg kunde ønske Loven udsat. Jeg nærer slet ingen Frygt for, at den høitærede Indenrigsminister skulde ville eftergive Sjælland denne Skat, og det forlange Syberne heller ikke, de ville neppe engang tage derimod; Syberne ere aldeles villige til at bære forholdsvis alle Skatter og Byrder med Landets øvrige Borgere; tværtimod har jeg det Haab, at denne Bestemmelse, hvis Loven kommer ud med denne Paragraph, muligens kunde foranledige, at Tilfredsstillelsen af Sybernes retfærdige Krav paa Erstatning ikke vil blive sludt ud i en altfor lang Fremtid, og dette Haab er blevet stadfæstet ved den høitærede Finantsministers Udtalelse idag, for hvilken Mange visstelig ville være ham meget takskyldig.

Jeg kan heller ikke, saaledes som det ærede Medlem for Thistedes Amts 2den Valgkreds (C. A. H. Hansen) hittede, troe, at denne Lovs Emanation skulde bringe nogen særdeles Misnøje tilstede hos de øvrige Landdeles Beboere.

Der er aldeles ingen Grund til at troe Andet, end at enhver Mand i Landet indseer og erkjender, hvilke Byrder og Lidelser Sjælland har udstaaet og udstaaer endnu den Dag i Dag. Men ligesom jeg anseer den Lov om Tolbagtens Forhøielse paa visse Varer, som Rigsraadet vedtog i sidste Session, for ubetimelig dengang og udtalte dette, saaledes anseer jeg ogsaa denne Lov nu for ubetimelig, og jeg vil dømme saaledes om enhver Lov, der tilsigter at tage Penge af en Kasse, hvortil vi ikke have nogen fri og uhindret Afgang. En saadan Lov kan ikke opfylde sin egentlige finantzielle Hensigt, og jeg troer ogsaa, at den vil kunne misbruges af Fjenden. Jeg tiltræder derfor de Herrer's Mening, som have udtalt sig for, at Loven bliver udsat; der er jo dog Haab om, at den vil kunne komme til Behandling endnu i denne Rigsdags Session. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Mourad) udtalte ogsaa dette, og saa meget mindre troer jeg, at der er nogen Fare ved at udsætte Lovens Vedtagelse.

F. Mourier-Petersen: Jeg skal ikke komme ind paa denne Lovs Enkeltheder, thi det er allerede steet af mange andre Talere, og Tiden er langt fremrykket; men jeg vil blot tillade mig at høre mig imod, at vi vedtage paany den sidste Krigsstatlov, hvormed det foreliggende Udkast i det Væsentligste er overensstemmende. Jeg anseer nemlig Krigsstatloven fra 1864—65 for at lide af væsentlige Mangler. Jeg veed, at den har medført ikke blot megen Besvær og mange Vanskeligheder for dem, der have haft med Skattens Fordeling at gjøre, men ogsaa mange Ubilligheder for Skatteyderne, og jeg veed, at der har været en almindelig Misfor nøielse i hele Landet med Lovens Bestemmelser. Men naar dette er Tilfældet — og derom have jo saa godt som alle de foregaaende Talere været enige —, saa finder jeg det mindre rigtigt, at vi paany vedtage en saadan Lov, og jeg vilde ansee det for helbigere, om Regjeringen, for at faae de Penge, den anseer fornødne, under disse vanskelige Forhold, vilde slaae ind paa en anden Vej og forlade denne Lov. Jeg troer nemlig ikke, at vi vilde kunne afhjælpe de fremhævede Mangler